

DE QUIN DÉU PARLEN ELS ÀNGELS

per MIQUEL ESTRADÉ

Els àngels que avui festegem tenen, segons l'Escliptura, noms propis: Miquel, Gabriel, Rafael, que traduïts volen dir: Qui com Déu! Força de Déu! Medicina de Déu!

Qui com Déu! Ningú! Però, com quin Déu? Perquè el mot Déu és una paraula buida que els homes omplim sovint d'uns continguts aberrants: el diner, el poder, el plaer. Només Jesús l'ha pogut omplir amb el seu contingut autèntic: Abba, Pare. I aquest és el nom del Déu de Jesucrist: Abba, Pare. Qui com Déu! voldrà dir, doncs: Quin pare com el Pare del cel? Cap, per molt que s'hi esforcin els pares de la terra. El nom de Miquel és un repte a no atribuir mai al Pare del cel actituds que no toleràriem en cap pare de la terra. Caldria mirar-nos-hi molt!

Força de Déu! Quina força, però? La duresa dels qui es diuen forts, o la tendresa dels qui ho són de debò? Déu és un Déu tendre, maternal, ens arriba a insinuar l'Escliptura. La tendresa és la seva força. La tendresa de Déu que és la seva força, abocada en l'anunci de Gabriel a Maria. Un altre repte, aquest nom, per a les nostres suficiències. També caldria mirar-nos molt a no confondre força amb duresa, ni amb altivesa, ni amb desdeny, ni amb crítica amarga, ni amb solituds orgulloses.

Medicina de Déu! Altra vegada la mateixa pregunta: quina medicina? N'hi ha que ataquen la causa, n'hi ha que s'aturen en els símptomes. Només guareixen les primeres; les segones tranquil·litzen una estona. Les primeres fan reviure, les segones ensopeixen. Quan Déu guareix, ho fa de debò. També és un repte, aquest nom de Rafael, perquè la medicina que guareix les arrels sol ser dolorosa. Només cal recordar les paraules guaridores de Jesús: «Si la mà et fa caure en pecat, talla-te-la [...]. Si el peu et fa caure en pecat, talla-te'l [...]. I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l!». Sovint no n'hi haurà prou amb pomades!

La litúrgia d'avui ens parla també de Maria. Per sobre els àngels, hi ha una dona, la Mare de Déu, Mare nostra i Reina dels àngels, l'única criatura que ha respost plenament al repte que els tres noms signifiquen: en tota la seva vida, no hi ha hagut mai ningú com Déu, ha abocat a mans plenes la tendra fortalesa de Déu, ha guarit amb delicadesa de mare les malures típiques de tota criatura.

Encara que no ens ho digui la litúrgia, tots ens som àngels els uns als altres: uns àngels de volada curta, una mica eixalats, però en les nostres tentines també podrem proclamar que no hi ha ningú com Déu, que Déu és fort en la seva tendresa, que guareix a fons, tot i el dolor que no ens estalvia.

Miquel, Gabriel, Rafael, noms rics de contingut, perquè porten en ells el sant nom de Déu, l'únic, el fort, la salvació i la salut de tots els qui es deixen fascinar per ell. Avui és la festa de tots aquells que, en Jesucrist, hem rebut la revelació d'aquest Déu que ens ha robat el cor.